

(Zakończenie z Nr 4-5(93-94) – 2004)

Najważniejsze wydarzenia z historii Polski

Kończymy zapoznanie Czytelników „Głosu” z najważniejszymi wydarzeniami z historii Polski od czasów najdawniejszych (960 rok) do współczesności.

28.VI.1956 – Wybuch społeczny w Poznaniu (Poznański Czerwiec) przeciwko nadużyciom władzy komunistycznej, walka o poprawę warunków życia ludności.

Grudzień 1970 – Wydarzenia na Wybrzeżu, strajki wywołane, ogromnymi podwyżkami cen żywności i artykułów przemysłowych. Milicja i wojsko użyły broni palnej, odwołanie podwyżki.

16.X.1978 – Kardynał Karol Wojtyła, metropolita krakowski wybrany na papieża, przybrał imię Jana Pawła II.

Lipiec-sierpień 1980 – Strajki w Polsce na wieść o podwyżkach cen żywności, strajk okupacyjny w Stoczni Gdańskiej 14.VIII, powstanie Komitetu Strajkowego z Lechem Wałęsą na czele, lista 21 postulatów – pierwszy postulat wolnych związków zawodowych.

31 sierpnia 1980 – Podpisanie tekstu porozumienia między strajkującymi a władzą, zgoda na utworzenie wolnych związków zawodowych, zwolnienie aresztowanych działaczy opozycji. Początek 16-miesięcznej «ery Solidarności».

13.XII.1981 – Ogłoszenie stanu wojennego w Polsce, delegalizacja «Solidarności».

22.VII.1983 – Zniesienie stanu wojennego.

3.X.1983 – Lech Wałęsa laureatem Pokojowej Nagrody Nobla.

1989 Początek III Rzeczy-

pospolitej. Zgromadzenie Narodowe większością jednego głosu wybrało generała Wojciecha Jaruzelskiego na prezydenta (19.VII), Tadeusz Mazowiecki na czele pierwszego po wojnie niekomunistycznego rządu (wybrany 24.VII). Przywrócenie «Solidarności».

9.XII.1990 – Lech Wałęsa prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej

Październik 1996 – Wisława Szymborska laureatem Nagrody Nobla w dziedzinie literatury.

Prezydenci Rzeczypospolitej Polskiej

1922 – Gabriel Narutowicz

1922-1926 – Stanisław Wojciechowski

1926-1939 – Ignacy Mościki

1939-1945 – Władysław Raczkiewicz

1947-1952 – Bolesław Bierut

1989-1990 – Wojciech Jaruzelski

1990-1995 – Lech Wałęsa

od 1995 – Aleksander Kwaśniewski

Podsumowanie

Powojenne państwo polskie w żadnym okresie swego istnienia nie było państwem suwerennym, mimo iż uznawała je społeczność międzynarodowa. Przez 45 lat Polska Rzeczpospolita Ludowa (PRL) pozostawała pod dominacją ludzi, zależnych zarówno ideologicznie, organizacyjnie, jak

i personalnie od kierownictwa Związku Radzieckiego. Zależność tę wzmacniała dodatkowo obecność Armii Radzieckiej (wojska radzieckie ostatecznie opuściły Polskę dopiero w 1993 roku). Komuniści polscy nie chcieli, nie potrafili albo nie mogli przerwać łańcucha zależności, starali się zniszczyć polską tożsamość narodową. Komunizm w Polsce miał zresztą nie lada przeciwnika, Kościół katolicki, którego nauka przypominała stale o polskiej tożsamości, o naturalnych prawach człowieka i docierała zarówno do większości katolickiej w Polsce, jak i do wielu ateistów, coraz bardziej zniechęconych do socjalizmu. System społeczno-gospodarczy nie sprawdził się. Gospodarka planowa legła w gruzach, a tzw. zdobycze socjalne okazały się zdobyczami pozornymi.

Pod wpływem wydarzeń międzynarodowych w Polsce następowały kolejne zmiany. Parlament przywrócił państwu starą nazwę: Rzeczpospolita Polska i godło: orła w koronie.

Mimo rozmaitych trudności i sporów politycznych, kończył się ważny etap budowy fundamentów III Rzeczypospolitej. Już u progu XXI wieku Polska dołączyła do rodziny państw suwerennych, dla umocnienia swojego bezpieczeństwa stała się członkiem paktu NATO, a w maju 2004 roku weszła do Unii Europejskiej.

Opracował Kl. Ławrynowicz

Senat RP - 15 lat w służbie dla dobra Polonii i Polaków

W czerwcu 2004 roku minęło 15 lat działalności Odrodzonego Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Odrodzony Senat nawiązując do tradycji II Rzeczypospolitej, któremu konstytucyjnie powierzono opiekę nad Polonią i Polakami zamieszkałymi w świecie, od początku stał się opiekunem

Polonii i Polaków żyjących poza Krajem, szczególnie tych, zza wschodniej granicy. Polakami, którzy nigdy Ojczyzny nie opuszczali, ale zbiegiem historii znaleźli się poza jej granicami. To stwierdzenie jest o tyle ważne, że bez pomocy Senatu, który każdego roku dysponuje określoną sumą

pieniędzy pochodzących z podatków polskiego społeczeństwa (w tym roku jest kwota blisko 47 milionów złotych) przeznaczonych na wsparcie działań Polaków żyjących za wschodnią granicą, organizacje te nie mogłyby rozwijać swojej działalności.

Serwis „Polska-Polacy”